

bar og meget langsom, og derfor vil jeg for mit Vedkommende ikke foreslaa, at man gaar tilbage til en Bonitering. Jeg kan dog vanskelig tænke mig, at en Vurdering til Grundskyld kan foregaa paa anden Maade, end at Overskyldraadet, som faar den øverste Ledelse deraf, forinden de 5-aarige Vurderinger maa foretage en Række Typevurderinger Landet over, der kan ligge som Ribber, hvortil man kan hæfte hele den øvrige Del. Og ved disse Typevurderinger antager jeg, man vil blive nødt til i nogen Grad at benytte Boniteringen, og jeg haaber, at Overskyldraadets Medlemmer vil faa fornøden Tid og Lejlighed dertil, saaledes at de ikke vil gaa for let over Boniteringen, thi den vil have ikke saa lidt Betydning som Udtryk for Jordens egentlige Dyrkningsværdi. Dette Forhold, tror jeg, man maa tage i Betragtning, naar man gaar til at skulle vurdere til Grundskyld, og jeg føler mig, som sagt, ved at have set Prøvevurderingerne i høj Grad bestyrket i, at man ad den Vej vil være i Stand til at foretage de bedst mulige Vurderinger. Helt rigtige faar man dem jo ikke, Vurdering er jo altid en Skønssag. Jeg føler mig i øvrigt ikke stærkt overbevist om, at den Uensartethed i Ejendomsskylden, hvorover man har hørt saa højlydte Klager, vil kunne afhjælpes helt ved Jordskyldvurderingen. Men Forholdene vil sikkert kunne forbedres betydeligt. Hvilken Skattepromille man skal ausætte til Staten, vil altsaa for mit Vedkommende være afhængigt af, hvilken Jordskyldværdi der fremkommer ved Vurderingen i 1920, men Resultaterne heraf vil jo ikke komme til at foreligge saa tidligt, at man i denne Samling — jeg ved naturligvis ikke, hvor længe Samlingen kan vare, men det er dog ikke sandsynligt, at den kommer til at strække sig over 368 Dage som i Fjor — vil kunne faa fastsat en Grundskyld-Promille. Jeg antager, den maa ansættes i Forhold til det Beløb, der i Øjeblikket svares til Staten, thi jeg mener, som sagt, ikke, at Staten kan gøre Krav paa at faa nogen væsentlig forøget Indtægt heraf.

Det Beløb, den højtærede Minister har angivet i Lovforslagets Bemærkninger, er set i Forhold til 1916-Vurderingen og vil give et samlet Beløb af 14,1 Mill. Kr., og da den nuværende Ejendomsskyld er paa 11 Mill. Kr., bliver det altsaa en Forhøjelse af 3 Mill. Kr. Dette Beløb vil naturligvis blive forøget noget ved den nye Vurdering, lad os sige, at det

gaar op til 20, saa bliver Forhøjelsen 9 Mill. Kr. Det er naturligvis en Post, men ikke nogen stor Post paa Statens Budget, og jeg mener, som sagt, ikke, vi bør gaa dertil for Tiden. Vi har jo i Oktober 1917 forhøjet Grundskatterne fra 1,1 til 1,65 promille og i 1918 fra 1,65 til 2 pro mille og derved i Virkeligheden omtrent fordoblet dem.

I § 10 omhandles de Undtagelser, som den højtærede Minister mener at maatte gøre fra det rene Jordskyldsprincip, thi dette Lovforslag er jo ikke et Lovforslag om en ren og skær Jordskyld; § 10 indeholder et Brud paa Princippet. Man hører undertiden sige, at man har Principper for at bryde dem; her er de i alt Fald brudte, og Regeringspartiet danner paa dette, som vel ogsaa paa andre Omraader, ikke nogen Undtagelse i saa Henseende. De kan ogsaa bryde Principperne, hvor de burde være opretholdte. Jeg har forstaaet Grundskylden, navnlig Georgeisternes Mening med den, saaledes, at det var af den største Betydning, at man kom til at lægge lige Skat paa lige Jord, men det kan neppe blive Tilfældet, hvis vi skal opretholde § 10. Det foreslaas nemlig her, at fra 1921 og 5 Aar frem i Tiden skal der foregaa et Afdrag af 2 000 Kr. i hver Vurdering og fra 1926 i yderligere 5 Aar 1 000 Kr. for hver Vurdering; men hvis Ejendommen skifter Ejer, falder denne Begunstigelse bort, og ligesaa hvis der sker en Udstykning. Den højtærede Ministers Begrundelse for denne Undtagelse er vistnok givet i Bemærkningerne, hvor det siges, at for mindre Ejendomme kan der indtræde nogen Vanskelighed, saa længe man ikke helt er kommet bort fra, at mindre Ejendomme vurderes forholdsvis højere. Det er jo muligt, at der har været en saadan Tilbøjelighed, men hvis jeg har forstaaet de Regler, der nu vurderes efter ved Ansættelse til Ejendomsskyld, navnlig til Jordskyld, saa gaar de ud paa, at Jorden vurderes efter den Værdi, som den vilde have, hvis den laa i et samlet Bondebrug af Middelstørrelse. Hvis dette er rigtigt, og det vil jeg antage, forekommer det mig, at der ikke kan være nogen Fare ved at foretage ren Jordskyldvurdering og lade hele Jordskylden komme til at skabe Grundlaget for Skatterne, saaledes at der lægges lige Skat paa lige Jord. Hvis man ikke kan vurdere paa den Maade, saa maa jeg beklage de mange smaa Jordbrugere, der har faaet Jord i Henhold til Jordlovene af 4. Oktober 1919,